

1920

חוק השפיטה, 1920*

י' וי"א למלכות גאורג החמישי, פרק 81.

חלק ב. — איכוף, גומלין של פסקי דין בממלכה המאוחדת
ובחלקים אחרים מארצות שלטונו של הוד מלכותו.

9. (1) אם נתקבל פסק־דין בבית משפט עליון בכל חלק מארצות הוד
מלכותו שמחוץ לממלכה המאוחדת שחל עליו חלק זה של חוק זה, רשאי הנושה
שבפס"ד לפנות בבקשה לבית המשפט הגבוה שבאנגליה או שבאירלנד, או לבית
המשפט שבסקוטלנד, בכל עת בתוך שנים עשר חודש לאחר תאריך פסה"ד,
או במשך זמן ארוך יותר שיקבע ע"י בית המשפט, לרשום את פסה"ד בבית
המשפט, ומשהוגשה אותה בקשה, וסבור בית המשפט שבכל המסבות שבדבר מן
הצדק והראוי שיוצא פסה"ד לפעל בממלכה המאוחדת בהתאם להוראות סעיף זה,
רשאי הוא לצוות לרשום את פסה"ד בהתאם לכך.

פסקי דין שניתנו ע"י
בתי משפט עליונים
בארצות בריטיות
שמהוץ לממלכה
המאוחדת, איכופם
בממלכה המאוחדת

(2) לא יצו לרשום פסק־דין עפ"י סעיף זה —

(א) אם לא היה לבית המשפט המקורי שפוט בדבר; או

(ב) אם הנושה שבפס"ד לא הופיע מרצון ולא קבל עליו באפן אחר את
מרות שיפוטו של אותו בית משפט ולא הסכים לקבל אותה מרות,
הוא אדם שאינו מנהל עסקים או שאינו דר כרגיל בתוך תחום
שיפוטו של בית המשפט המקורי; או

(ג) אם היה החייב שבפס"ד הנתבע במשפט ולא נמסרה לו ההזמנה של
בית המשפט המקורי והוא לא הופיע במשפט, למרות שהיה דר
כרגיל או מנהל עסקים בתוך תחום שיפוטו של אותו בית משפט
ולמרות שהסכים לקבל עליו את מרותו של אותו בית משפט; או

(ד) שפסה"ד הושג ברמאות; או

* עיין דבר מלך בפועצה המסיל חלק ב' של חוק זה על פלשתינה (א"י), עמ' 2718.

1980

(ה) שהוכיח החייב שבפס"ד לבית המשפט הרושם שערעור תלוי ועומד באותה שעה, או שהוא זכאי לערער וכי יש בדעתו לערער על פסה"ד; או

(ו) שפסק הדין ניתן בענין תביעה אשר משום שלום הצבור או מטעם כיוצא בזה לא יכול היה בית המשפט הרושם לדון בה.

(3) אם נרשם פס"ד עפ"י סעיף זה, הרי —

(א) מיום הרישום יהא לפסה"ד אותו תוקף, ויש לעשות על פיו פעולות משפטיות כאלו נתקבל פסה"ד לכתחלה או נרשם ביום הרישום בבית המשפט הרושם;

(ב) לבית המשפט הרושם יהא אותו פיקוח ושיפוט לגבי פסקי הדין כבפסקי-דין שניתנו על ידו הוא, אולם רק במדה שזה נוגע להוצאה לפעל עפ"י סעיף זה;

(ג) ההוצאות המתאימות של הרישום וההוצאות הכרוכות בכך (לרבות קבלת העתקה מאושרת של הפסק מבית המשפט המקורי והוצאות הבקשה בדבר רישום) יגבו כדרך שגובין סכומים שיש לשלם עפ"י פסק הדין.

(4) תקנות בית דין תקבענה הוראות —

(א) בדבר מסירת הודעת הרישום של פסה"ד לחייב שבפס"ד בהתאם לסעיף זה; וכן

(ב) שיש בהן כדי לאפשר לבית המשפט הרושם, לכשתוגש בקשה מאת החייב שבפס"ד, לדחות את רישומו של פס"ד עפ"י סעיף זה באותם תנאים שבית המשפט ימצא לנכון; וכן

(ג) לענין עכוב ההוצאה לפועל של פס"ד שנרשם עפ"י סעיף זה עד לאחר תום המועד שבו רשאי החייב שבפסק הדין לבקש שיפסלו את הרישום.

(5) בכל משפט שהובא בכל בית משפט בממלכה המאוחדת על כל